

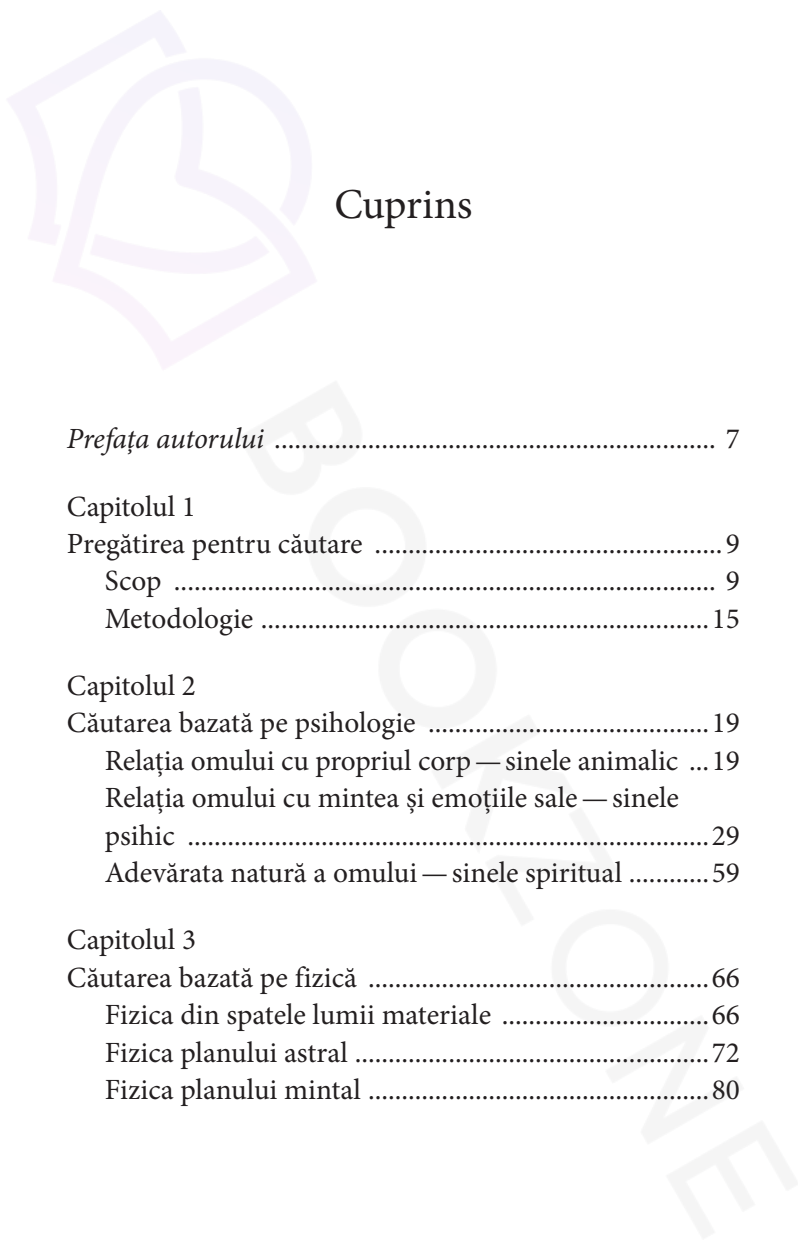
MICHAEL A. SINGER

**ÎN
CĂUTAREA**

ADEVĂRULUI

Cuprins

<i>Prefața autorului</i>	7
Capitolul 1	
Pregătirea pentru căutare	9
Scop	9
Metodologie	15
Capitolul 2	
Căutarea bazată pe psihologie	19
Relația omului cu propriul corp — sinele animalic ...	19
Relația omului cu mintea și emoțiile sale — sinele psihic	29
Adevărata natură a omului — sinele spiritual	59
Capitolul 3	
Căutarea bazată pe fizică	66
Fizica din spatele lumii materiale	66
Fizica planului astral	72
Fizica planului mintal	80

Capitolul 4

Explorarea minții conștiente,

subconștiente și supraconștiente 91

Cum controlează omul fluxul energetic intern 91

Somnul și mintea subconștientă 95

Relația dintre conștiință și energie 101

Visele 108

Mintea supraconștientă 117

Surse de energie accesibile omului 123

Capitolul 5

Somnul, starea yoghină *Samadhi* și moartea 128

Capitolul 6

Căutarea bazată pe învățăturile religioase 143

Capitolul 7

Aplicarea rezultatelor 172

Bibliografie 193

Lista ilustrațiilor 195

Mulțumiri 196

Indice 197

CAPITOLUL 1

Pregătirea pentru căutare

Scop

Căutarea Adevărului. Din adâncul ființei omului izvorăște năzuința de a ști „DE CE?” Putem să ne cufundăm în muncă, să ne înecăm în alcool și droguri, să evadăm în sporturi, filme și vacanțe, însă periodic apare un moment de solitudine când întrebările ies la suprafață: „DE CE? Oare ce rost au toate? Ce se întâmplă, de fapt, pe Pământ, planeta aceasta care se învârte prin spațiul nemărginit?” Astfel de întrebări au generat scrieri atât de numeroase, încât mulți au ajuns să considere materia numită „filozofie” ca pe un fel de joc intelectual, ca pe o colecție imensă de teorii insuportabile. O persoană cu o cultură medie se simte prea departe de filozofia academică pentru a o putea pricepe — și adeseori se convinge că e cu neputință de răspuns la aceste întrebări. În consecință, fie se încrede orbește într-o anumită filozofie, fie încearcă să țină piept vieții fără nicio filozofie coerentă. Dar oare nu există un Adevăr — un Adevăr susținut de tot ce vedem în viața de toate zilele și, deopotrivă, de cercetarea științifică? Poate ne facem timp să cumpănim împreună la această întrebare.

Dar mai întâi, pentru a ne aduce gândurile la unison, astfel încât să pornim cu toții în călătorie din același punct, să ne imaginăm că suntem în Grecia antică. Ne aflăm în zilele genialilor filozofi — Aristotel, Platon, Socrate. Ne putem închipui că, pe acest tărâm filozofic de basm, toți stau cu mâinile-n sân pe culmile munților, pe țărmul mărilor sau pe pajiștile înverzite, observând toate activitățile zilnice din natură. Și că sunt fermecați de complexitatea, frumusețea și echilibrul ei desăvârșit, cugetând fără încetare la întrebarea „DE CE?” Pe deasupra, de-abia dacă poți dormi noaptea. Când privești cerul înstelat, simți micimea, vădita neînsemnătate a întregii planete Pământ, ca să nu mai pomenim despre a ta însuși. „Ce facem aici? Care e scopul din spatele tuturor acestor lucruri?” Asemenea întrebări, cercetate serios, pot deveni literalmente dure-roase în adâncurile unei ființe omenești.

La un moment dat, Aristotel își ridică dintr-odată brațele spre cer, în semn de exasperare, și începe să-i convoace pe toți gânditorii într-un anume loc de întrunire. Apoi își dezvăluie „planul”: un efort general de cooperare. „Dacă stăm degeaba și chibzuim de unii singuri la Întrebare, n-ajungem nicăieri”, spune Aristotel. „Trebuie să găsim altă metodă de a continua căutarea. Singura noastră soluție, singurul lucru care are o noimă, e să lucrăm cu ce avem deja. Hai să începem să studiem lucrurile pe care le știm și să le analizăm până în cel mai mărunț detaliu — poate că așa vom obține câteva indicii despre ce se întâmplă. Cu siguranță, va fi nevoie de multă muncă și probabil că ne va lua foarte mult timp, dar poate că astfel vom aduce o contribuție la viitorul omenirii. Poate că, peste mii și mii de ani, va veni ziua când omul va fi descoperit suficient de lucruri pentru a răspunde la Întrebare.” Așa că i-a

încredințat fiecăruia câte o sarcină: unul urma să studieze pietrele, altul, animalele. Cineva trebuia să studieze mai departe stelele, altcineva să examineze vremea.

În cele din urmă, din aceste sarcini s-au ivit diversele domenii ale studiului organizat pe care astăzi îl numim „știință modernă”. Restul e istorie. De-a lungul timpului, am dezvoltat din ce în ce mai multe ramuri de studiu, iar fiecare ramură a devenit din ce în ce mai specializată. Fiecare și-a elaborat propriul „limbaj profesional”, astfel încât acum avem o mulțime de cunoștințe despre nenumărate lucruri, doar că nimeni nu le poate comunica celorlalți. Ne-am pierdut atât de mult în „căutare”, încât am uitat aproape complet „motivul căutării”. Pe măsură ce am descoperit aspecte tot mai numeroase despre vreme, despre electricitate sau despre chimie, am întrebuințat aceste descoperiri pentru a ne face viața mai plăcută, pentru a ne ajuta în atingerea țelurilor noastre pământești. Desigur, nu-i nimic rău în aceste „beneficii marginale”, dar cum rămâne cu Întrebarea? Care știință și-a stabilit ca obiectiv principal integrarea tuturor cunoștințelor acumulate? Această afirmație ar putea frapa, părând prezumțioasă, dar probabil — zic „probabil” — am descoperit deja suficiente lucruri. Dacă am fi încercat să le punem laolaltă, poate că am fi izbutit să găsim dovezi hotărâtoare care arată spre Adevăr... Motiv... Răspuns. De fapt, chiar pe baza acestei supoziții a fost scris textul de aici. Și *fiecare* dintre noi a fost ales pentru „a pune totul laolaltă”.

Înainte de a porni în această călătorie fantastică pe toată întinderea cunoașterii omenești, trebuie să mai precizăm ceva: temelia pe care se ridică toate informațiile științifice a fost zidită prin „metoda externă de cercetare”. Contribuția

occidentală la cunoașterea umană se bazează în întregime pe ceea ce am numit, în fantezia noastră, „planul lui Aristotel“. Însă, în Orient, lucrurile au evoluat foarte diferit. Filozofii din India, care au chibzuit la întrebarea „DE CE?“ cu mii de ani înaintea grecilor, n-au ajuns niciodată la punctul în care să-și înalțe brațele spre cer cu lehamite. Acolo s-a întâmplat altceva. Într-o bună zi, unul dintre marii gânditori a început deodată să râdă din toată inima și să se tăvălească de bucurie, strigând: „Știu! Pe toți zeii, știu!“ Și a început să-i învețe pe ceilalți ce aflase — nu explicitând răspunsul cu ajutorul cuvintelor, ci ajutându-i pe oameni să ajungă la aceeași experiență lăuntrică la care ajunsese el, astfel încât și aceștia să simtă că pot spune: „Știu... Știu!“ Așadar, India a explorat Adevărul prin „metoda internă de cercetare“. Ca atare, India n-a avut parte, evident, de „beneficiile marginale“ ale unei vieți materiale mai ușoare, dar asta nu înseamnă că, în căutarea atotcuprinzătoare a Adevărului, nu putem folosi „cufărul de comori“ al cunoștințelor ei. De fapt, dacă există un răspuns fundamental la aceste întrebări de căpătâi, el trebuie să fie universal, incluzând *atât* gândirea occidentală, *cât* și pe cea orientală.

Prin urmare, în lucrarea de față căutăm „veriga“ care face legătura între dovezile din diversele științe occidentale și cele din feluritele credințe religioase răsăritene și apuse-ne. Iar procedeul pe care îl vom utiliza pentru îndeplinirea acestei misiuni nobile poate fi comparat cu o scară ce creează o punte ascendentă peste golul dintre un punct de plecare și o destinație. În vederea atingerii scopurilor noastre, punctul de plecare îl reprezintă poziția din care căutăm o explicație pentru om, pentru Univers și relația dintre cele două. Capătul de sus al scării se sprijină chiar pe punctul ce reprezintă destinația. Treptele cele mai solide sunt formate

din diversele grupuri de informații (discipline) adunate de om până acum, iar cele două laterale de susținere ale scării se compun dintr-un sistem logic. Vom încerca deci să urcăm scara pas cu pas, până când vom reuși în sfârșit să ajungem în vârf. Atunci vom vedea că tocmai acest Adevăr dezvăluit formează veriga pe care o căutăm. Dacă vom constata că vasta majoritate a cunoștințelor omului concordă cu un singur factor aflat la baza tuturor, atunci vom fi descoperit fără îndoială o importantă trăsătură comună a unor domenii aparent nelegate între ele.

Este esențial să mai subliniem ceva înainte de a ne începe ascensiunea. Dat fiind că avem de-a face cu o lucrare scrisă — și, prin urmare, imposibil de ajustat în funcție de părerea fiecărei persoane în parte —, trebuie să folosim cu toții aceeași scară. Însă, ca indivizi, e adevărat și faptul că fiecare pornește din alt loc. Din acest motiv, unora li se va părea că anumite trepte sunt prea apropiate, iar altele prea depărtate. Tot astfel, unele trepte pot părea prea grosolane sau nefinisate în raport cu preferințele proprii. Altele pot părea prea șubrede pentru a ne susține greutatea în timpul urcușului. De bună seamă, fiecare dintre noi va avea impresii diferite față de diferitele părți ale scării. Dar, oricum ar fi, important e să ne amintim că este numai o scară... o scară care încearcă să ne ducă la Adevăr. Nu trebuie confundată sub nicio formă cu Adevărul însuși. Evident, dacă ne oprim din urcuș fiindcă treptele par a fi prea depărtate, nu vom ajunge niciodată la capăt. Și dacă de fiecare dată când simțim că o treaptă începe să cedeze un pic o lovim cu piciorul, până ce reușim să o rupem, iarăși nu vom ajunge la destinație. *Însă*, în cazul în care suntem îndeajuns de hotărâți, vom găsi, prin strădania noastră, o modalitate de a atinge treapta următoare, chiar dacă la prima

vedere păru-se a fi prea departe. Iar dacă dorim realmente să căutăm Adevărul, nu să găsim toate micile imperfecțiuni ale scării, vom descoperi o cale de a întări acele trepte care încep să cedeze sub greutatea noastră. Deoarece, odată ajunși în vârf, ne putem debarasa de scară; odată ce fiecare dintre noi obține un indiciu despre Adevăr, scara nu-și mai are rostul — o putem arunca. Iar dacă dorim, putem construi una nouă-nouță, mai bună, pentru că vechea scară își va fi îndeplinit scopul de a-i duce pe cât mai mulți dintre noi sus, pentru a vedea ce se află acolo.

Acest concept intră în contradicție radicală cu mare parte din literatura academică scrisă până astăzi. Iar asta deoarece în cazul unei idei pornite din intelect și duse până la concluzia logică tot cu ajutorul intelectului, dacă logica dă greș, întreaga concluzie se destramă. Concluzia există doar ca ultimă treaptă, cea mai de sus, a scării — și, evident, nu are sens ori susținere fără un schelet robust. Nu este cazul lucrării de față. Treapta de sus a scării noastre se sprijină pe un Adevăr deja existent. *Și este un Adevăr care poate fi perceput direct, indiferent de mijloacele pe care le întrebuițăm pentru a ajunge la țintă.* În plus, scara noastră nu e una rulantă; prin urmare, cititorul trebuie să depună eforturi și să-și folosească propriile cunoștințe pentru a o urca. În capodopera sa *Profetul*, Kahlil Gibran exprimă foarte sugestiv acest aspect:

Atunci un dascăl îl rugă: „Vorbește-ne despre Învățătură.”
Și el începu:

„Niciun om nu poate să vă descopere nimic, afară numai de ceea ce zace, pe jumătate adormit, în zorii conștiinței voastre.

Învățătorul, care pășește în umbra templului printre discipoli, nu dăruiește acestora din înțelepciunea-i, cât mai degrabă din dragostea și credința sa.